

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
6 luni 20 »
3 luni 10 »
Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

= TELEFON 1698 =

Peste câteva zile va fi broșat gata *Vol. XI* al d-lui profesor *Alexandresco*, care cuprinde materia „*Pre-scriptiții*” și cu care Directorul nostru încheie marea sa operă «Tratatul de drept civil». *Prețul 18 lei*; pentru legătură se adaogă 3 lei și se indică modelul.— *Comandele și costul se primesc la «Curierul Judiciar» de d-l Codreanu*. Se va adaogă 1 leu pentru taxele postale.

SUMARUL

— *Revizuirea codului civil și înființarea unui Consiliu legislativ*, de d-l *George Plastara*;

JURISPRUDENȚA

— Trib. Ilfov s. II comercaală : *Sculy Logothetide cu C. Negoescu* (Mențiunile neesențiale dintr-o cambie, pot fi combătute prin probele dreptului comun, fără ca prin aceasta să se violeze dispoz. art. 349 c. com.) cu o *Adnotație* de d-l avocat I. Gr. Periețeanu ;
— Judecătoria rurală Bătinești ocol. Odobești-Putna : *Ioan Constantinescu cu Lucia Breton ș. a.* (Legea învoielilor agricole nu e aplicabilă decât numai raporturilor dintre proprietari față cu locuitorii țărani muncitori de pământ, nu și față de alte persoane cu care se aplică dreptul comun).

— Idem : *I. Constantinescu, contravenient la art. 76 l. învoielilor agricole* (Proprietarul sau arendașul ce nu posedă registrele prevăzute de art. 76 legea învoielilor agricole și are învoeli verbale puse în lucrare este pasibil de penalitatea prevăzută de art. 108 legea învoielilor agricole).

Rezumatele Jurisprudenței Curței noastre de casație

— *Casație s. I*: Autoritatea lucrului judecat.—Încheerile tribunalului.—Încheeri cari rezolvă chestiuni de principiu atingătoare de dreptul părților.—Dacă ele constituie lucru judecat.—Succesiune.—Coherezi.—Dreptul fiecăruia din el de a revendică dela terții numai partea lor din succesiune ;

— *Casație s. II*: Poprire.—Validare.—Revizuire.—Recurs în casație.—Termen.—Aplicarea art. 402 pr. civ. ;

— *Casație s. III*: Contencios administrativ.—Farmacist-șef al unei circumscripții de medicamente.—Destituire.—Necesitatea avizului consiliului de disciplină.—Admiterea recursului.—Art. 11 și 18 l. sanitară.

Revizuirea codului civil și înființarea unui consiliu legislativ

Actualul conflict de forțe izbucnit între principalele State ale Europei, a întârziat de sigur revizuirea codului civil, care devenise o chestiune la ordinea zilei aproape în toate țările de cod Napoleon. Și totuși chiar războiul oferă în Franța prilejul de a se îndrepta unele greșeli sau anomalii din legislațiunea acelei țări. Așa, de o pildă, nu s'a văzut cerându-se într-una din ședințele recente ale senatului francez, suprimarea publicațiilor obligatorii de căsătorie și căsătoria prin

procurație pentru militarii la front? Și discuțiunea în această privință a avut loc nu numai din punct de vedere umanitar, dar și din punctul de vedere al intereselor de viitor, sociale și naționale, ale țării ¹⁾.

* * *

Astfel deci putem afirmă fără ezitare că chiar războiul contribuie la întărirea dreptului și a societății interne, pe lângă că realizează o unitate morală indispensabilă în asemenea grave momente. Este drept însă că s'a spus—și aceasta de către cei mai competenți—că din punctul de vedere al dreptului internațional, războiul de față a deconcertat pe toți cei ce credeau în o moralitate internațională și în o societate între națiuni. După ce constată că s'au comis de către unii beligeranți fapte de cari suntem umiliți ca oameni, d. Louis Renault scrie *ad litteram* următoarele : «Ca juriconsult întristat mă mărginesc a spune că cu o astfel de atitudine a lumii civilizate, pare zadarnic să se încerce a se obține progresul raporturilor între State prin stabilirea unei legislațiuni internaționale. Statele cinstite, credincioase cuvântului lor, vor fi totdeauna victimele Statelor care nu cred decât în forță și care n'au nici un scrupul să repudieze angajamentele lor cele mai formale, când acestea le împiedică. Dacă ele nu sunt cele mai tari, vor avea riscul să fie obiectul unei mile disprețui-

¹⁾ Se știe că în Franța, în urma unei deciziuni de la 2 Aprilie 1849 a Curței din Bastia, se consideră ca imposibilă căsătoria prin procurațiune, întrucât art. 75 din codul civil francez cerând ca părțile să fie prezente pentru ca să asculte citirea capitolului VI a cărții I, titlu V din acel cod, și ca ofițerul stărei civile să primească declarațiunea fiecăreia din părți, acest art. 75 se opune la procedura art. 36, după care oricâteori părțile interesate nu sunt obligate să se prezinte în persoană, ele pot fi reprezentate printr'un împuternicit cu procură specială și autentică.

Intrucât privește publicațiunile pentru căsătorie, se știe de asemeni că o lege franceză din 1907 le-a redus la una singură.

Pentru a se facilita regularizarea uniunilor libere și legitimarea copiilor naturali, s'a cerut pentru militarii la front, suprimarea căsătoriei prin procurator.

toare din partea celorlalte State, care se vor miră că ele și-au sacrificat interesele lor cele mai scumpe unui ideal de justiție ¹⁾».

Intrucât ne privește, să ne fie permis a spune că înclinăm cu mai multă pasiune, către ceia ce afirmă, cu puțin timp mai înainte, tot d. Renault în interesanta sa comunicare asupra *Războiului și dreptului ginților* făcută la *Institut de France* pe ziua de 26 Octombrie 1914: «Voesc numai să spun că ceea ce dovedește că avem conștiință de existența unui adevărat drept între popoare, cu toată lupta violentă în care ele s'au angajat, este că sântem mai iritați de un act reputat nedrept, pe care nu ezităm a-l califică crimă, mai mult decât de un fapt normal de război, chiar care ar aduce după el grave consecințe pentru lucruri sau persoane. Execuțiunea sumară, de către un beligerant, a unui locuitor inofensiv ne mișcă mai mult decât moartea a sute de soldați într'o luptă regulată. Aceasta face onoare naturei omenești».

Da, așa este, dreptul primează forța ²⁾ și deslănțuirile forței n'au făcut decât să afirme și mai mult supremația dreptului, a celui drept care, chiar spoliat, rămâne totuși imprescriptibil și majestuos, întemeindu se pe o bază eternă și știind să triumfeze de forța fără drept.

S'au indicat cu mult lux de argumentare, diferitele cauze politice și economice ale războiului care se deslănțuie. De ce nu s'a vorbit îndeajuns și despre cauzele juridice? Cu mult timp înainte de a fi în conflict de forțe, Franța, Anglia și Germania se găseau în conflict de idei. Concepțiunea dreptului nu era aceeași la aceste diferite popoare. Intr'adevăr, dacă idealismul care bazează dreptul pe un ideal de dreptate, libertate, egalitate, fraternitate, a fost regimul prin excelență francez, industrialismul unde ideia de drept are ca fundament interesul, era prezentat ca fiind regimul Engliterei, precum militarismul care fundează dreptul pe forță și care, după cum s'a spus de curând, zeifică forța, era considerat ca fiind regimul caracteristic al Germanilor. Pentru a nu fi reușit să se concilieze aceste trei sisteme, s'a iscat acest război formidabil a cărui soluție nu va putea fi alta decât un accord stabilit între zisele sisteme. Intrucât privește ideia de drept în România, d-l Dissescu pune problemul în termeni magistrali: «Ne putem, zice dânsul, pune chestiunea în România, în special, la care din ideile fundamentale ale filozofiei dreptului s'a supus și cum a evoluat ideia de drept? Studiind-o

din timpurile cele mai vechi care cad sub simțul istoric, răspuns'a ea la doctrina confuziunii moralei cu dreptul? Răspuns'a ea la ideia supresiunii moralei și dreptului? adică la triumful forței, sau, ideia de drept a fost, altădată ca și astăzi, rezultatul acordului între ideal și între fapt? ³⁾». Și iată răspunsul: «In timpurile cele mai vechi, când începe să se alcătuiască în mod organic statul nostru, aflăm înrăurirea slavă, a dreptului slav pe care o cred foarte puternică cu toată dragostea ce o au unii de a face să reînvieze, cu putere retroactivă, influența dreptului european occidental și triumful dreptului roman. Când cade influența slavă, aflăm influența bizantină; când cade influența bizantină, aflăm influența franceză; când cade influența franceză, începe influența germană. Sper că ziua de mâine va fi mai fericită și generațiunile noi vor putea să asigure mai multă originalitate acestei țări ²⁾».

* * *

Dacă trebuie să recunoaștem că atât în Statele beligerante cât și în cele neutre, preocupările de căpetenie sunt către marile probleme de politică și drept internațional care se pun în momentele de față și care așteaptă o rezolvire pacifică, odată cu potolirea uraganului, apoi de sigur că, pentru un interes de viitor, și chiar de viitor apropiat, nici chestiunile de legislațiune internă nu sunt spre a fi cu desăvârșire părăsite.

De oarece timpurile nu au părut a fi spre pace, s'a grăbit, la noi, cu multă dreptate, confecționarea *legei speciale autorizând luarea de măsuri excepționale în caz de mobilizare*, lege atât de bună și conformă temperamentului nostru național, în cât se poate spune cu privire la ea, că dreptul nostru este evolutiv iar nu imitativ.

Dar dacă s'a legiferat, și ne permitem a spune că bine s'a făcut, pentru excepțiune, umplându-se astfel un gol din legislațiunea noastră, de ce nu s'ar lua măsuri și pentru dreptul comun, mai precis, pentru dreptul comun privat sau legea civilă, atât de importantă prin sfera ei de aplicațiune, și sub egida căreia trăiesc și muncesc cetățenii unui Stat? Această lege civilă, Franța ne-a dat-o nouă ca și Belgiei și Italiei. Adaptat în grabă țării noastre, codul Napoleon de sigur că n'a suferit toate modificările ce i-ar fi impus obiceiurile poporului nostru, în schimb însă nu i se poate contesta opera grandioasă ce a realizat, prin împlântarea marelui său principiu privitor la libertatea persoanelor și libera circulare a bunurilor, principiu binefăcător și fecund care se găsește astăzi la baza dreptului modern al tuturor țărilor civilizate și care a contribuit, în

¹⁾ V. Louis Renault, *Les Etats neutres et la conduite des belligérants*, în *Revue bleue*, Februarie 1915.

²⁾ Formula contrarie: *Gewalt vor Recht* (forța primează dreptul) a fost atribuită lui Bismark, dar acesta a desmintit-o, și cu drept cuvânt, căci ea nu este adevărată. O forță morală sau dreptul a invins pe Bismark la apogeu!

³⁾ și ²⁾ V. C. G. Dissescu, *Ideea de drept și fundamentul ei*, București, 1911, p. 54 și 58.

fiecare țară, a face raporturile dintre cetățeni mai drepte, mai umane, mai mlădioase.

Nimeni nu s'a gândit să nege valoarea Codului civil, nici gloria trecutului său de un secol și mai bine. Acest cod a creat dreptul modern, după cum o recunoaște chiar un profesor german, d-l Crone, de la Universitatea din Bonn ¹⁾. Dar sub acțiunea timpului, a moravurilor care s'au schimbat și a progreselor felurite, toată lumea a convenit că, textele Codului Napoleon sunt de parte de a fi îndestulătoare, dacă uneori nu sunt chiar anachronice, și că prin urmare o revizuire se impune. Ideia de revizuire a devenit o necesitate mai ales după apariția noilor coduri civile ale Germaniei și Elveției.

Asupra caracterului revizuirii s'a discutat destul în Franța, însă s'a ajuns ușor la o înțelegere.

O revizuire care ar consista în înlocuirea Codului Napoleon printr'un produs nou compus din unele principii ale Codului, extrase din legislațiunile străine sau texte datorite reformatoților, o asemenea revizuire a fost cu drept cuvânt respinsă, căci un amalgam departe de a fi un cap-d'operă este de cele mai multe ori ceva incoherent, presupune o muncă imensă, și astfel, pentru vanitatea de a face o operă nouă, se riscă de a se distruge atât părțile bune cât și cele rele ale celei ce există. O asemenea concepțiune este o extremitate care trebuie evitată pe cât este cu putință.

Opera care rămâne deci de realizat prin revizuire este cu totul alta. Ea are un caracter mult mai practic și iată în ce constă, considerată în liniile ei generale: Multe din dispozițiunile Codului civil au rămas literă moartă; orice om de drept constată că legea vie, legea adevărată nu se mai găsește în textele Codului secular, ci în deciziunile jurisprudenței care caută să adapteze principiile de drept realității și trebuințelor noi. Ei bine, aceste noi principii sau elemente de drept trebuie codificate și ele să înlocuiască toate dispozițiunile Codului abrogate în mod tacit. Lucrarea de revizuire va comporta de asemeni și introducerea în legislațiunea noastră a progreselor realizate de noile coduri străine, adaptabile temperamentului și moravurilor noastre.

În definitiv, dacă deci revizuire înseamnă pentru o bună parte codificare, apoi de sigur că nu i se poate contesta necesitatea căci ar fi să se reînnoiască procesul între școala istorică și aceia a codificării, proces de mult terminat prin condamnarea celei d'ntăiu. Codificarea trebuie însă să cristalizeze un drept care să corespundă cu trebuințele epocii în care trăim. Pe lângă a-

ceasta, oamenii moderni s'au obișnuit să caute cu speranța de a găsi, în legislațiunea pozitivă tot felul de amănunte, chiar cele mai minuțioase, așa în cât rolul doctrinei, în timpurile noastre, este mult mai restrâns ca altă dată, de pildă, sub regimul dreptului cutumiar, când, pentru chestiuni de detaliu și controversate, te adresai autorilor.

Este adevărat că se pun mari speranțe astăzi pe jurisprudență care ar avea un câmp de acțiune foarte larg și care ar contribui la realizarea progresului juridic mai de grabă de cât Parlamentele prea puțin dispuse a se ocupa de «reformele lipsite de consecințe electorale». După cum se vede cu ușurință, aceste premise sunt mai mult o critică adusă adunărilor legislative decât un elogiu decernat jurisprudenței. La drept vorbind, opera jurisprudenței nu poate să conducă la realizarea definitivă a unui progres juridic, căci ea este ținută să respecte textele pozitive, pe care cel mult ea poate, cu multă circumspecțiune de altfel, să le interpreteze într'un mod mai larg, mai uman, mai just, indicând astfel o îndrumare nouă care să convină mai bine realității practice, dar și în acest caz, cine ne asigură că o altă deciziune nu o va sfărâma? Câte eșafodagii de jurisprudență, și încă de ale Curților de casație, nu au fost răsturnate? De câte revirimente de jurisprudență nu se poate vorbi? Și astfel fiind, concluziunea care se impune este că un progres juridic nu poate fi considerat ca definitiv decât numai atunci când este consacrat printr'un text de lege, ceea ce, după cum reese din cele ce preced, este departe de a însemna că doctrina și juri prudența nu joacă un rol de mână întâiu în opera de unificare a dreptului ²⁾.

* * *

Am văzut în ce constă principiul revizuirii și am stabilit necesitatea unei asemenea lucrări. Aplicată codului nostru civil, ea va diferi într'o oarecare măsură de aceia a codului francez. Se știe că în Franța, în urma comemorării centenarului codului civil, s'a constituit o *comisiune* compusă din juriconsulți și oameni de litere, cu însărcinarea de a redacta un proiect de revizuire al codului civil. Lucrările acestei comisiuni sînt cunoscute. Menționez în treacăt deasemeni și proiectul de revizuire al codului civil belgian datorit mareșului juriconsult belg, Laurent.

Este de remarcat însă că, parte din reformele

¹⁾ V. Discursul pronunțat cu ocaziunea comemorării centenarului Codului civil, în *Le Centenaire du Code civil*, Paris, 1904.

²⁾ Cpr. Meynial, *Rôle de la doctrine et de la jurisprudence dans l'unification du Droit en France*, în *Revue générale de Droit, de législation et de jurisprudence*, 1903; Lambert, *Etude du Droit commun législatif*; Ballot-Beaupré, discurs pronunțat la solemnitatea centenarului codului civil, în *Le centenaire du Code civil*, Paris, 1904, etc.

propuse în Franța sînt realizate de codul nostru civil, care este cu 60 de ani mai tânăr ca cel francez și la alcătuirea căruia s'a avut în vedere și proiectul codului civil italian al Ministrului Pisanelli, precum și legea belgiană din 1851 asupra privilegiilor și ipotecilor, precum și jurisprudența și criticile autorilor. Pe lângă acestea, unele legi posteroare codului i-au adus câte-va modificări, cum sînt: legea din 15 Martie 1906 pentru modificarea unor anume articole din codul civil relative la actele stărei civile de: căsătorie, divorț, paternitate, filiațiune, legitimare și adopțiune; legea din 20 Februarie 1879 pentru anularea clauzei penale din oarecari contracte și pentru adaosul unui alineat la art. 1089 din codul civil; și alte legi mai puțin importante.

Cu toate acestea, revizuirea codului nostru civil ar conduce la modificarea a numeroase articole din cartea persoanelor, cum sînt între altele, puterea părintească, condițiunea femeiei măritate, a copiilor naturali, adopțiunea ¹⁾ etc., de asemeni, s'ar face unele îndreptări în materie de obligațiuni ²⁾ și în privința regimului ipotecar, iar într-

¹⁾ În această materie, s'ar profita de ocazie ca să se consolideze printr'un text de lege teoria Casației, secțiuni-unite, după care adopțiunea imitînd natura, creiază atât pentru adoptator cât și pentru adoptat o familie după imaginea celei reale și prin urmare, comportînd prerogativele esențiale ale unei familii legitime, între care mai ales puterea părintească, și producînd efecte adopțiunea și asupra descendenților adoptatului. (Vezi decizia din 29 Aprilie 1910 a Curții noastre de casație, secțiuni-unite, în *Dreptul*, 1910, No. 41 și în *Curierul Judiciar* din 1910, No. 39 pag. 343). Această teorie a Curții noastre supreme se bazează pe tradițiune, pe obiceiul pămîntului consacrat în vechile noastre legiuri și mai ales în art. 247 al Codului Calimach, astfel conceput: «Între înfiitori și înfiți, cum și între urmașii acestora, se păzește driturile întocmai ca între cei din naștere legiuiți părinți și fii. Drept aceea, înfiitorul tată dobîndește puterea părintească asupra înfiitului». (Cpr. Degré (Al.), *Scrieri juridice*, p. 105 și urm.). O asemenea concepțiune este admisă și de codul german, unde totuși adopțiunea nu se întinde descendenților adoptatului decât dacă nu sînt încă născuți la data adopțiunii și unde puterea părintească este în așa chip considerată ca fiind de esența adopțiunii încît pentru ea această prerogativă să nu existe în favoarea adoptatorului, legea prevede ca adopțiunea să fie atunci făcută cu excludiunea formală a ei.

Comparația cu codul german era înainte de jurisprudența Casației noastre cu atât mai prețioasă cu cât știut este că adopțiunea uzitată la Romani, dispărută complectamente în vechiul drept francez, figură la epoca redactării codului Napoleon, în proiectul de cod prusac, care, parese, ar fi influențat chiar asupra codului francez, unde Bonaparte ar fi stăruit să fie introdusă adopțiunea ca «consolare a căsătoriilor sterile», sperînd el însuși să-și asigure cu modul acesta un moștenitor și încă un moștenitor la tronul ce-și propunea să înființeze, la o epocă unde încă nu avusese unul legitim.

Comparația cu codul german a servit deci la lămurirea principiilor generale care predomină în materie de adopțiune la noi, unde codul civil, spre deosebire de codul Napoleon, a admis și adopțiunea minorilor.

O teorie contrarie celei admise de jurisprudența Curții noastre supreme a fost însă profesată de d-l D. Alexandresco, eminentul profesor al Universității din Iași (V. *Explicațiunea dreptului civil român* tomul II, p. 412 și urm.)

²⁾ Vezi C. Nacu, *Dreptul civil român*, tomul II, *passim* și lucrarea noastră *Conventions et dispositions excessives*, Paris, 1914.

cât privește contractele speciale moderne, ca de o pildă, contractul de curtagiu, contractul de asigurare, contractul de muncă, ele s'ar putea justapune codului civil, deși cele două din urmă presupun și intervenția puterii publice, și ca atare, țin și de dreptul public, însă nu este mai puțin ade-vărat că ele își au sediul lor juridic în codul civil ³⁾.

* * *

În rezumat, opera de revizuire constă într'o legiferare sau mai bine zis o codificare a jurisprudenței, a uzagiilor și a trebuințelor noi. Cine va întreprinde această lucrare? De sigur că ea va fi preparată de o comisiune competentă și apoi supusă Parlamentului spre a fi votată. Și în această ordine de idei, ne luăm libertatea de a propune onor. d lui Ministru de justiție, să înființeze pe lângă ministerul al cărui titular este, fie prin decret, fie făcînd să se legifereze o *Comisiune permanentă legislativă* ⁴⁾, compusă din profesori de drept, magistrați și avocați, care să procedeze la întocmirea tehnică a proiectelor de legi, de care Țara are nevoie, grăbindu-se astfel realizarea atîtor reforme dorite, căci nu trebuie să ne disimulăm că, în afară de revizuirea codului civil, sunt încă atâtea lipsuri de împlinit în legislațiunea noastră ⁵⁾.

GEORGE PLASTARA

TRIBUNALUL ILFOV, S. II COMERCIALA

Audiența dela 8 Mai 1914

Președenția d-lui C. STURDZA, judecător

Sentiința Comercială No. 439

Sculy Logotelide cu C. Negoescu

Cambie. — Clauza «valoarea primită în alimente». — Dacă în instanța cambială se poate opune excepția inexistenței privilegiului rezultînd dintr'o asemenea clauză. — (Art 270 și 349 c. com.).

Mențiunile neesențiale dintr'o cambie, cum este mențiunea «valoarea primită în alimente», fiind în

³⁾ Se știe că o reglementare a contractului de asigurare se găsește în codul de comerț (art. 442-477 și art. 616-653, acestea din urmă relative la asigurarea maritimă).

Intrucît privește contractul de muncă, din cauza complexității sale și a unei reglementări minuțioase ce necesită, el ar putea forma singur obiectul unui cod ce s'ar chema *Codul muncii* (V. D. Alexandresco, *op. cit.*, la contractul de muncă și lucrarea noastră *Inercări asupra reglementării muncii în România*, București, 1908).

Relativ la obiecțiunea că contractul de muncă n'ar avea ce căuta în codul civil care ar fi un cod burghez, această obiecțiune păcătuiește prin inexactitatea ei, căci burghez. codul civil a fost contra privilegiilor unei aristocrații, iar nicidecum contra revendicațiilor unei democrații care nu există la epoca redactării sale și la formarea căreia, cu siguranță, a contribuit într'o foarte largă măsură.

⁴⁾ O denumire mai exactă cu misiunea acestei comisiuni este aceea de *Consiliu legislativ*.

⁵⁾ O lege mai eficace asupra calomniei prin presă este una din reformele urgente și imperioase ce se impun și pe care o cităm la întâmplare. Credem că a venit timpul ca să se pună odată stavilă defăimării atîtor persoane onorabile, precum și a unor instituțiuni bine reputeate și fără reproș.

afară de condițiile esențiale cerute de art. 270 c. com. pentru formarea contractului cambial, urmează deci că pot fi combătute prin probele dreptului comun, fără ca prin aceasta să se violeze dispozițiunile art. 349 c. com.

S'a ascultat d-l avocat Gioroceanu din partea apelantului, în desvoltarea motivelor de apel; și d-l avocat Ignat din partea intimatului, în combateri.

Tribunalul,

Asupra acestui apel:

Având în vedere susținerile orale ale părților și actele din dosar;

Având în vedere că prin cartea de judecată apelată s'a admis acțiunea intimatului și s'a obligat apelantul să plătească suma de 380 lei cu o cambie după alimente, cu procente dela scadența cambiei, 1 Martie 1909, până la achitare, plus zece lei spese;

Având în vedere că apelantul nu contestă suma datorită intimatului, însă pretinde că s'a admis cu privilegiu pentru alimente; că singur a adăugat în cambia ce avea mențiunea pentru alimente, spre a fi sigur de încasarea acestei sumi;

Având în vedere că pentru a dovedi acest lucru apelantul a făcut și o acțiune înaintea judecătoriei ocularului VI București în anularea sus arătatei cambii, cu care ocaziune a luat intimatului un interogator cu privire la cambia în discuție;

Considerând că din interogatorial luat intimatului cu acea ocaziune s'a răspuns că această cambie a fost emisă la 1908 și că era funcționar la C. F. R. dar în schimb i-a dat bani, recunoscând în același timp că poartă și s'a remis în alb;

Considerând că din moment ce s'a recunoscut de intimat la interogator că în schimbul cambiei luată dela apelant, a dat bani acestuia pentru a-și plăti alimentele furnizate dela alte persoane, nu se poate zice că dânsul i-a procurat alimentele în sensul prevăzut de art. 1729 al. 5 c. civ. și deci privilegiul acordat de prima instanță pe baza sus arătatei cambii, cată a fi înlăturat, întrucât legea cere ca alimentele asupra cărorora s'a acordat privilegiul să fi fost procurate zi cu zi timp de 6 luni;

Considerând că în ce privește obiecțiunea făcută de intimat că, deși după art. 349 c. com. opus azi debitorului apelant, unei atari cambii nu i s'ar putea opune decât excepțiunile personale, aceluia care a exercitat acțiunea, totuși acest articol se aplică numai condițiilor esențiale de existență ale cambiei și celorlalte excepțiuni prevăzute în el, însă acest articol nu se aplică și mențiunilor neesențiale dintr'o cambie, cum este în speță mențiunea, «valoarea primită în alimente» care fiind în afară condițiilor esențiale cerute de art. 270 c. comercial pentru formarea contractului cambial, urmează deci că pot fi combătute și prin probele dreptului comun fără ca prin aceasta să se violeze dispozițiunile art. 349 c. comercial;

Considerând dar că simplul fapt al complectării unei cambii în alb de către creditor cu mențiunea pentru alimente, nu poate constitui o dovadă pretinsă în favoarea sa pentru a face să se creadă că cambia i-a fost dată pentru procurare de alimente debitorului, dacă a putut să se facă prin probe legale dovada contrarie;

Că, prin urmare, față cu toate cele expuse mai sus, apelul de față se găsește în parte întemeiat, și cată a fi admis, iar acțiunea de asemenea admisă în parte;

Pentru aceste motive, Tribunalul admite în parte apelul, obligă pe apelant să plătească suma de 380 lei, cu o cambie, cu procente legale dela scadență, 1 Martie 1909, fără privilegiu.

(ss) G. R. Sturdza, I. Curtovici

ADNOTAȚIE.—Soluția dată de Tribunalul Ilfov s. II comercială, prin sentința pe care o publicăm,

e conformă cu jurisprudența actuală a instanțelor noastre de fond. În acelaș sens s'a pronunțat Judecătoria Oc. IV București, la 9 Mai 1902 (*Curierul Judiciar*, 1902, pag. 491); Trib. Com. Ilfov, No. 133 din 22 Ianuarie 1903 (Antonescu, Cod. Com. adnot. vol. I pag. 388, No. 48); Tribunalul Muscel (majoritatea) No. 5622 din 16 Aug. 1912 (Antonescu, op. cit. Tom. III pag. 626 No. 98). Chestiunea totuși rămâne controversată, cu atât mai mult cu cât, chiar în actualul stadiu al jurisprudenței noastre, părerile nu sunt unanime. (vezi opinia separată care însoțește sentința No. 5622/912 a Trib. Muscel: Antonescu, op. cit. pag. 626, No. 98).

Argumentele aduse în sprijinul părerei care a triumfat sunt următoarele: 1) Mențiunea „valoarea primită în alimente”, cuprinsă într'o cambie, nu face parte din condițiile esențiale cerute pentru existența contractului cambial sau pentru exercițiul acțiunii; în consecință emitentul poate să dovedească, conform regulilor generale de drept comun inexistența privilegiului menționat în cambie. 2) Debitorul are drept, în virtutea principiului că privilegiile decurg dela lege iar nu din convenția părților (art. 1722 c. civ.), să ceară ca creditorul să dovedească, prin toate mijloacele de probă, că în adevăr a procurat alimente. 3) Că a ridica debitorului cambiei posibilitatea dovedirii calității creanței este a se face iluzorie prescripția art. 409 pr. civ., cu atât mai mult cu cât, odată dobândită sentința definitivă pentru datorie provenită din alimente, pe calea validării poprirei nu s'ar mai putea pune în discuție calitatea creanței, fără a se viola autoritatea lucrului judecat.

Aceste două din urmă argumente sunt cu totul specioase, netemeinice și în afară de soluția problemei în discuție:

În adevăr, în principiu, privilegiile emană dela lege, în sensul că ea singură le institue și le clasifică, alte privilegii decât cele legale nu pot lua naștere și nu se pot crea în nici un chip; chestiunea în această privință e de ordine publică. În cadrul legiuitorului privilegiu însă, părțile contractante pot foarte bine prin acte simulate să-și confere privilegiu cari nu-și au o cauză reală, și să renunțe la beneficiile art. 409 pr. civ., cari sunt de ordin pur privat; actul autentic, constatând existența legală dar ireală a unui privilegiu își produce efectele sale între părțile contractante, fără ca ordinea publică să fie interesată. Ca urmare, debitorul nu poate invoca simulația în lipsa unui contra-inscris, nefiindu-i îngăduit, față cu dispozițiunile art. 1191 c. civ., s'o probeze cu martori, dacă obligația depășește suma de 150 lei și nu există un început de probă scrisă (art. 1197 c. civ.); singuri creditorii celui ce s'a obligat cu privilegiu pot să uzeze, necondiționat, de toate

mijloacele de probațiune prevăzute de lege. Aceasta fiind adevărata teorie, dacă debitorul în materie cambială poate să dovedească inexistența privilegiului prevăzut într'o cambie, motivul nu este că privilegiile fiind create de lege părțile, prin convenții, nu pot deroga dela lege, dând unei creanțe o calitate pe care realmente n'o are. Simulacrul unui privilegiu e legalmente posibil în materie civilă ca și în materie comercială. Posibilitatea pentru emitentul unei cambii de a înlătura privilegiul creanței cambiale, se reazămă pe considerația că mențiunea din cambie care institue privilegiul nu este de esența contractului cambial, și că, nefiind vorba de un act autentic, se poate dovedi în mod larg, conform art. 46 c. com., inexistența aceluia privilegiu.

În ce privește argumentul că dacă debitorul n'ar fi primit să probeze inexistența privilegiului în instanța cambială n'ar mai avea puțința de a o face pe altă cale, de oare ce i s'ar putea opune autoritatea lucrului judecat, acest argument își găsește contrazicerea în însăși considerația că mențiunea privilegiului nefiind de esența contractului cambial nu intră sub autoritatea lucrului judecat a sentinței cambiale; iar pe de altă parte împiedecarea legală ce pune pe debitor în imposibilitate de a discuta existența privilegiului în instanța cambială, (art. 349 c. com.), îi deschide în mod firesc celelalte căi: calea acțiunii principale sau calea contestației la executare. De alt fel debitorul n'are de cât să și rezerve în instanța cambială dreptul de a discuta existența privilegiului.

Rămâne dar în picioare, în sprijinul sistemului Jurisprudenței noastre, numai primul argument și anume că debitorul poate să dovedească conform dreptului comun inexistența privilegiului menționat într'o cambie, de oare ce clauza «valoarea primită în alimente» nu e de esența contractului cambial și nu intră în categoria excepțiilor prevăzute de art. 349 c. com.

Premisele acestui silogism sunt bune, concluzia însă e falsă. Clauza «valoarea primită în alimente» e fără îndoială în afară de condițiile esențiale cerute de art. 270 c. com. pentru formarea contractului cambial sau pentru exercițiul acțiunii; tocmai pentru aceasta însă concepția trasă din inexistența privilegiului rezultând dintr'o asemenea clauză nu poate fi ridicată în instanța cambială.

Legiuitorul în materie cambială a supus pe debitor la regimul asprului *solve et repete*; a voit să dea cambiei caracterul de hârtie monetă pentru a-i înlesni circulația și a facilita creditul și transacțiile comerciale; în consecință, edictând art. 349 c. com., a îngădit în limite riguroase excepțiile ce se pot ridica în procesele cambiale, ar pe unele din cele admise le-a supus la grele

condiții. Or, dacă nu poate invoca în instanța cambială decât excepțiile grave și importante privitoare la forma titlului sau lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii, și dacă excepțiile personale aceluia care exercită această acțiune nu pot întârzia condamnarea, de nu sunt lichide, de grabnică soluție și în toate cazurile întemeiate pe o probă scrisă; se poate introduce în această restrânsă și categorică îngădire, fără violarea art. 349 c. com., excepțiuni ca cea privitoare la inexistența privilegiului, care nu se referă nici la forma titlului, nici la lipsa condițiilor necesare pentru exercițiul acțiunii, și care dacă e, în anumită ipoteză, o excepție personală, nu poate fi primită decât dacă este de o grabnică soluție și întemeiată pe o probă scrisă? Se poate concepe prorogarea instanței cambiale, întârzierea condamnării la plată, pentru a se face, *erga omnes*, stragănitarea dovadă a inexistenței privilegiului, fără ca excepția să se sprijine măcar pe o probă scrisă? Evident că nu. Invoci excepții personale ca simulația, vitiile ce există în cauza obligații cambiale, între cari complezența și abuzul de o poliță dată în alb, și nu poți împiedeca condamnarea la plată, chiar dacă ai un început de probă scrisă, atunci când mijloace complimentare de dovadă nu par justiției de o grabnică soluție, și vei putea invoca excepția trasă din inexistența privilegiului și întârzia condamnarea la plată, administrând cele mai largi și stragănitare dovezi, fără să ai cel puțin nevoie de un început de probă scrisă. Mai mult chiar, nesocotind toate principiile de drept, vei putea pune chiar în sarcina reclamantului, ori care ar fi el, dovada inexistenței privilegiului, cum preconizează cartea de judecată din 9 Mai 1902 a judecătoriei ocol. IV București?

O nejustificată dorință de a proteja pe debitorul cambial în potriva unui privilegiu pe care, deși ireal, îl poate conferi creditorului său, atunci mai ales când are deschise alte căi pentru înlăturarea unui asemenea privilegiu, nu poate scuza vădita violare a art. 349 c. com., în interpretarea căruia jurisprudența și doctrina pune o atât de meticuloasă rigoare. Iată de ce jurisprudența actuală a instanțelor noastre de fond ni se pare că dă o greșită soluție problemei juridice de care ne-am ocupat.

I. Gr. Periețeanu.

Judec. rurală Bătinești ocol. Odobesti-Putna

Audiența dela 3 Noembrie 1914

Cartea de judecată civilă No. 23

Ioan Constantinescu c/ Lucia Breton ș. a.

Legea învoielilor agricole. - Invoeli între proprietarii sau arendașii de moșii și alte persoane în afară de țărani muncitori de pământ. - Reclamațiunea lor după dreptul comun;

Contract verbal pus în lucrare. - Condițiunile învoelilor contrare legii învoelilor agricole. - Stabilirea condițiilor

unilor legale.—Judecătorul nu le poate stabili din oficiu contra voinței părților.

1. *Reclamațiunile relative la învoelile între proprietarii sau arendașii de moșii și alte persoane în afară de țăranii muncitori de pământ, se vor face după dreptul comun, iar nu după legea învoelilor agricole.*

2. *Judecătorul nu va putea din oficiu și contra voinței părților să stabilească condițiunile legale ale învoelei agricole a unui contract verbal pus în lucrare, chiar dacă condițiunile existente ar fi contrare acestei legi.*

Judecata,

Având în vedere adresa cu No. 401 din 14 Septembrie 1914 a Inspectoratului Agricol al județului Putna prin care intentă acțiune civilă contra lui Ioan Constantinescu spre a se stabili contractele verbale de învoeli agricole existente între acesta și Lucia Breton, Mihai Guzău și Gh. Petrea, asupra unor terenuri ale moșiei Patrașcani com. Bătinești;

Având în vedere actele și lucrările cauzei;

Având în vedere că din copia contractului de sub arendare autentificat de Trib. Putna s. I la No. 162/914, se constată că Vasile Popa în calitate de arendaș al moșiei Patrașcani com. Bătinești a sub arendat vre-o 9 făci din ea lui I. Constantinescu pe timp dela 24 Ianuarie 1914 și până la 23 Aprilie 1916;

Având în vedere că azi urmează a se stabili mai multe contracte verbale diferite, existente între I. Constantinescu și alte persoane;

Asupra contractului ce se pretinde a fi existent între I. Constantinescu și Lucia Breton:

Având în vedere că prin art. 1 leg. inv. agricole se arată că snt supuse acestei legi învoelile agricole făcute între proprietarii sau arendașii de moșii și țăranii muncitori de pământ;

Având în vedere că nu numai prin art. 1, dar în toată întreagă această lege nu se vorbește decât de învoelile între proprietarii sau arendașii de moșii și țăranii muncitori de pământ, nevorbindu-se de alte persoane în afară de țăranii muncitori de pământ;

Având în vedere că D-ra Lucia Breton la interogator ce i s'a luat azi din oficiu recunoaște că ea domiciliază în Focșani, că nu a avut nici odată până acum pământ în arendă și că nu este muncitoare manuală de pământ;

Că prin urmare D-ra Lucia Breton nefiind țărană muncitoare manuală de pământ, reclamațiunea sa urmează a se face conform dreptului comun iar nu conform legii învoelilor agricole;

Asupra contractului ce se pretinde a fi existent între I. Constantinescu cu Mihai Gurău și Gh. Petrea:

Având în vedere că atât I. Constantinescu ca locator cât și M. Gurău și Gh. Petrea ca locatari recunosc că a avut loc între ei un contract verbal de arendă a unor terenuri din moșia Patrașcani com. Bătinești pentru vara anului expirat, că I. Constantinescu s'a îndestulat în totul iar M. Gurău și Gh. Petrea nu mai au nici o pretenție și nici chiar pentru prețul ce li s'a luat mai mult la hectar decât cel regional;

Având în vedere că ceace urmează a se rezolva azi este că dacă atunci când țăranii căroră li s'a arendat un teren cu un preț mai mare decât cel regional declară înaintea judecăței că ei sunt mulțumiți și nu mai au nici o pretenție, poate judecătorul din oficiu și contra voinței lor să stabilească condițiunile învoelei conform legii?

Având în vedere că în adevăr legea învoelilor agricole a urmărit a scoate pe țăran de sub speculațiunea proprietarului spre a-i garanta libertatea convențiunei învoelilor agricole, însă este de văzut ce măsuri a luat legiuitorul pentru anu se eluda dispozițiunile acestei legi care este creată în interesul ordinii publice;

Având în vedere că legiuitorul prin art. 52 legea învoelilor agricole arată modul cum părțile vor proceda la stabilirea contractului în mod legal atunci când sunt de acord, arătând că atunci când nu vor fi de acord și va fi vorba de un contract verbal pus în lucrare, judecătorul să hotărască condițiunile învoelei, conform legii, având de bază normele fixate de comisiunea regională;

Având în vedere că aceste condițiuni ale învoelei, judecătorul nu poate să le stabilească decât tot cu ajutorul părților contractante, ele singure putând aduce probele în stabilirea aceor condițiuni;

Că, chiar de ar ajunge judecata să stabilească condițiunile convențiunei fără voia părților și în conformitate cu legea, însă părțile și în prim loc țăranul ne voinde a-și executa contractul, stabilirea lui va fi fără niciun folos, deoarece nu poți înavuți pe nimeni fără voe;

Având în vedere că art. 52 leg. inv. agricole care formează totul acestei legi, executarea lui ne având nicio sancțiune penală, se poate ușor eluda, căci țăranul sub amenințarea proprietarului că la anul nu-i va mai da teren, își va retrage din 'naintea judecăței orice pretenție;

Că așa fiind, judecătorul nu va putea din oficiu și contra voinței părților să stabilească condițiunile legale ale învoelei agricole a unui contract verbal pus în lucrare chiar dacă cele existente ar fi contrare acestei legi; — iar pentru a nu se eluda acest text de lege, legiuitorul trebuia să prevadă o sancțiune penală pentru proprietarul ce va face învoeli agricole ilegale;

Având în vedere că, părțile declarând azi că nu mai au nici o pretenție una contra alteia și tot odată contractul fiind deja executat în întregime și expirat, urmează ca judecata să declare închis dosarul cauzei în ceace privește acțiunea civilă dintre ele.

Pentru aceste motive, judecata, etc.

Judecător-ajutor (s) D. D. Constantinecu.

Judec. rurală Bătinești ocol. Odobești-Putna

Audiența de la 3 Noembrie 1914

Cartea de judecată penală No. 6

I. Constantinescu, inculpat

Lipsa registrelor prevăzute de art. 76 leg. inv. agricole.—Invoeli agricole verbale puse în lucrare.—Netrecerea socotelor în aceste două registre.—Culpabilitatea proprietarului sau arendașului.

Proprietarul sau arendașul ce nu posedă registrele prevăzute de art. 76 leg. inv. agricole, însă se stabilește că are învoeli verbale puse în lucrare și în acest caz fiind obligat a posedă acele registre, el e vinovat că nu le-a posedat spre a trece în ele socotelele prevăzute de art. 76 al. II leg. inv. agricole și deci nu le-a ținut în regulă, deoarece situația lui nu poate fi mai bună decât a celui ce posedă acele registre și nu le ține în regulă. (Art. 108 l. inv. agricole).

Judecata,

Având în vedere că prin adresa cu No. 401 din 14 Septembrie 1914 a Inspectoratului Agricol al județului Putna, este trimis în judecată I. Constantinescu fiind inculpat pentru faptul că nu ține registrele prevăzute de art. 76 leg. inv. agricole;

Având în vedere actele și lucrările dela dosarul cauzei;

Având în vedere că inculpatul la interogator ce i s'a luat azi în ședință arată că nu posedă registrele prevăzute de art. 76 leg. inv. agricole și că nu a avut niciodată vre-un contract autentic relativ la vre-o învoială agricolă;

Având în vedere că prin art. 76 leg. inv. agricole se arată că fiecare proprietar sau arendaș este obligat a ține două registre parafate și legalizate de judecătorul

de ocol, spre a se trece în unul ceea ce se datorește sau datorește fiecare țaran, după obligațiunile ce a contractat și muncile ce are de făcut, iar altul spre a servi la liberarea chitanțelor de descărcare pentru muncile efectuate și pentru orice sume de bani răspunse de țărani proprietarului sau arendașului.

Având în vedere că în întreaga lege a învoelilor agricole nu există nicio pedeapsă numai pentru faptul că proprietarul sau arendașul nu posedă aceste două registre, ci numai prin art. 108 se arată că proprietarul sau arendașul ce nu ține în regulă aceste registre va fi supus la o amendă de 500-1000 lei;

Având în vedere că legiuitorul nu a supus și nici nu putea să supue pe proprietar la vre-o pedeapsă penală numai pentru simplu fapt că nu posedă aceste registre atunci când nu îi era necesare, și necesitatea lor o are proprietarul numai atunci când va fi făcut învoeli agricole;

Având în vedere că I. Constantinescu la interogatoriu ce i s'a făcut azi în instanță, recunoaște că a făcut învoeli agricole cu țărani însoțite verbale iar nu autentificate și că acele învoeli au fost puse în lucrare;

Având în vedere că în conformitate cu art. 52 leg. inv. agricole atunci când există învoeli agricole înteme-

iate pe contracte scrise și autentice însă puse în lucrare, judecătorul va hotărî condițiunile învoeli conform legii, desigur cu efect retroactiv din momentul convențiunei;

Că prin urmare considerându-se existent contractul-verbal nu numai din momentul hotărîrii condițiunilor lui legale de către judecată ci din momentul convențiunei părților, rezultă că proprietarul de atunci trebuia a trece în registre socotelele dintre el și țărani relative la aceste învoeli verbale;

Că prin urmare proprietarul sau arendașul ce nu posedă aceste registre însă se stabilește că are învoeli verbale puse în lucrare și în acest caz el trebuind a poseda acele registre, e vinovat că nu a posedat acele registre spre a trece în ele socotelele prevăzute în art. 76 § II și deci nu le-a ținut în regulă, — deoarece situația lui nu poate fi mai bună decât a celui ce posedă acele registre și nu le ține în regulă;

Că, așa fiind, I. Constantinescu a comis faptul prevăzut și pedepsit de art. 108 legea inv. agricole care urmează a i se aplica și care cetit în audiență publică cuprinde: . . .

Pentru aceste motive, judecata condamnă, etc.

Judecător-ajutor (s) D. D. Constantinescu.

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASAȚIE

CASAȚIE S. I

*Recurentul Dobre Pătrașcu prin d-l avocat Țepeluș.
Intimații T. Grigorescu ș. a. prin d-l avocat Chiriacescu.*

Autoritatea lucrului judecat. — Incheerile tribunalului. — Incheeri cari rezolvă chestiuni de principiu atingătoare de dreptul părților. — Dacă ele constituie lucru judecat. — Succesiune. — Coherenți. — Dreptul fiecăruia din ei de a revendica dela terții numai partea lor din succesiune.

a) Incheierea tribunalului prin care se admite ca bine făcută pe hârtie simplă o acțiune reconvențională rezolvă o chestiune de principiu atingătoare de dreptul părților, și ca atare, constituie lucru judecat, asupra căreia tribunalul care a pronunțat-o, nu mai poate reveni;

b) Fiecare erede, având, din chiar momentul deschiderii succesiunii un drept diviz și distinct de al coeredelui său, el nu poate revendica dela un terțiu mai mult decât partea sa ereditară în succesiune;

Astfel dacă pe urma defunctului au rămas trei copii, doi din ei nu pot să revendice decât două treimi din succesiune. (*Cas. s. I, decizia No. 399 dăn 9 Septembrie 1914, prin care se casează sentința Trib. Ilfov s. III, No. 701/913*).

CASAȚIE S. II

*Recurenta Direcția Generală a Casei de Depuneri, consemnatiuni și economie prin d-l avocat N. G. Saita.
Intimatul H. Pfeferman ș. a. prin d-l avocat P. P. Poni.*

Poprire. — Validare. — Revizuire. — Recurs în casație. — Termen. — Aplicarea art. 402 pr. c.

Validarea unei popriri fiind o măsură de execuțiune,

termenul de recurs e acel prevăzut de art. 402 pr. civilă adică de o lună dela pronunțare, deoarece nu s'a derogat prin art. 463 al. b, decât numai în ce privește termenul de apel.

Tot asemenea când este vorba de revizuirea hotărîrilor pronunțate în materie de validare de poprire, termenul de recurs este tot de o lună dela pronunțarea hotărîrii, deoarece o dispoziție contrarie nu există în această materie. (*Cas. s. II, decizia civilă No. 191 din 4 Noembrie 1914, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Bacău s. I, No. 429/913*).

CASAȚIE S. III

*Recurentul Const. Lascăr prin d-l avocat Simion G. Popovici
Intimatul Minist. de Interne prin d-l avocat Eug. Popescu.*

Contencios administrativ. — Farmacist șef al unei circumscripții de medicamente. — Destituire. — Necesitatea avizului consiliului de disciplină. — Admiterea recursului. — Art. 11 și 18 l. sanitară.

Pedeapsa destituirii farmaciștilor de orice grad, cari depind de Direcțiunea generală a serviciului sanitar, nu se poate aplica de Ministerul de Interne decât pe baza hotărîrii unui consiliu de disciplină instituit în conformitate cu art. 11 al. 2 și 4 din legea sanitară. (*Cas. s. III, No. 324 din 3 Noembrie 1914, prin care s'a admis recursul făcut de Const. Lascăr contra Deretului Regal No. 1235/914 și se declară de ilegală destituirea lui din funcția de farmacist-șef al depozitului regional de medicamente din Pitești și invită autoritatea administrativă să desființeze acel act*).

A apărut: **Legea proprietarilor și interpretarea ei juridică** (Executarea contractelor de locațiune), de d-l C. Z. Buzdugan, avocat al Statului la Curtea de apel din Galați. *Prețul lei 1.50.*